

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

2013. 02. 09. szombat Átrium Film - Színház

Martin McDonagh
Vaknyugat

testvérháború két felvonásban

Fordította:
VARRÓ DÁNIEL

Szereplők:

Coleman Connor
RÉTFALVI TAMÁS

Valene Connor
FICZA ISTVÁN

Welsh atya
ALFÖLDI RÓBERT

Mészáros Piroska
MÉSZÁROS PIROSKA

Rendező:
GOTHÁR PÉTER

Coleman és Valene, az apjukat nemrég egy különös baleset folytán elvesztett testvérpár egy isten háta mögötti ír faluban, annak is a legszárazabbján él. A nagy banat közepette – amelyben a masszív alkoholista helyi pap, Welsh atya szeretne nekik vigaszt nyújtani – mindennapjuk nagy része egymás bosszantásáról, hergeléséről, átvetéssel és idegesítéséről telik. Mi több: számukra ez maga az élet – mindegy, hogy pástétom leveles tészta-ban vagy szentszobrocskák vagy képes magának vagy hasábrumpuk vagy alkohol-tartalajú italok vagy birtok vagy tehének vagy nők vagy kutyafülel: bármin és bármikor hajba kapnak, összevesznek vagy öltre mennek. Akár a jegyégsdip. Erről szól ez a darab: a bűnről és a szeretetről. Mag arról, hogy van-e élet a halál után? És előtte? Ajánjuk családoknak és egyedülállóknak, szülőknek és testvéreknek, barátoknak és főbebarátoknak, fulig szerelemeseknek és örök ellenségeknek. Főleg embereknek.

www.facebook.com/Vaknyugat
Jegyvásárlás: atriumfilmshaz.jegy.hu és az ismert jegyirodákban

Bemutató: Átrium Film-Színház, 2012. december 30. 20:00

Zene	Dragony Gábor
Diszkettervező	Gothár Péter
Jelmeztervező	Tihanyi Ildikó
Világítástervező	Pető József
Grafika	Lakatos Péter
Súgó	Zsolnay Andrea
Rendezőasszisztens	Nyulassy Attila
Produkciós vezető	Zsedényi Balázs

Chivo [origo] Klubráció
fidelit jazz 7 ÓRA 7
moly revizor PESTIMUSOR

KULTURBRIGÁD

90g

Új színházba tettük be a lábunk az: Átrium film – színházba. Tulajdonképpen a Merlin Színház kapta meg a volt Május 1. mozi összes termeit a Mártírok útján. Na persze ebből mára már egy szó sem igaz: Átrium Moziról van szó a Margit körúton, természetesen.

Talán emlékszel Kedves Olvasó, a Csirkefej, vagy Kövekkel a zsebében, vagy a Portugál, vagy a Pizskavas című színdarabokra illetőleg filmre? Hát kb. erről van szó ebben a darabban is. Amennyi idő eltelt az említett művek keletkezésétől azzal egyenes arányban nőtt a most bemutatott darab durvasága. Eddig csak káromkodtak a főhősök, fenyegették egymást, na jó előkerült egy pizskavas is, amivel az anyát kell agyon verni. (Ez utóbbi szintén McDonagh mű) Jelen esetben azonban a végleges elhülyülés, az egymás gyilkolása lett az Isten háta mögötti ír falu egyetlen szórakozása, persze az iváson kívül. Elképesztő állapotok, amit már az, egyébként a „*delirium tremens*” állapotában levő pap (Alföldi Róbert) sem tud elviselni és öngyilkosságba menekül.

Két számomra teljesen ismeretlen férfi színész alakította, egyébként nagyon jól, az egymást öldöklő testvéreket, Alföldi Róbert a papot és Mészáros Piroska a „kicsilányt”, aki kétes üzemeket folytat és pálinkával kereskedik. Alföldi és Mészáros a Nemzeti Színházból, a két pasiról nem tudom honnan jöttek.

Sajnos ismét meg kellett állapítanom, hogy sokszor nem hallom a színpadi beszédet. A hetedik sorban ültünk, tehát a távolság nem indokolja, tény, hogy ennek a színháznak az akusztikája 0 azaz zéró! A két testvér szövegéből, ami inkább ugatásra hasonlított, mint emberi beszédre, az egyik még (ízes) népies hanglejtéssel is fűszerezte a kiejtését, egy árva szót sem értettem, hallottam. (Igaz egyszer az utcán is leszólított valaki, akitől kétszer is megkérdeztem, hogy mit akar, el is ismételte, de akárhogyan figyeltem nem értettem, mondtam neki ne haragudjon, de nem értem és otthagytam azzal, hogy szólítson le valaki mást!) Hát ezt az artikulátlan – nyilván így hiteles – szövegelés valószínűleg olyan frekvencián van, ami nem jut el az agyamba, vagy eljut, de nem fogom fel. Kérdés, hogy ez a jelenség az én bajom, vagy a színészképzésé? (Szegény én, és szegény Montágh Imre!)

Tulajdonképpen, jó darabot és jó előadást láttunk, időnként még humorosat is. A darab humora abból az ellentétből alakul ki, hogy ezek a durva emberek, fennkölt szavakat használnak, amely nem illik a státuszukhoz. Mint említettem ezeken a komikumokon sokszor nem nevettem, mert nem értettem, nem hallottam, de az Uram bizonygatta, hogy ebben a fennkölt stílusban érvényesült a darab humora.

A színdarab díszletét Gothár Péter, a darab rendezője tervezte, bár inkább az „összehordás” szó lehetne a legalkalmasabb a színpadkép jellemzésére. Pár ócska konyhai berendezés – hátlap nélküli kredenc, polc avagy „stelázsi”, mondaná anyósom, a rengeteg műanyag Szűz Mária szobor tárolására, egy gáztűzhely, ami szinte főszereplő azaz a rendező megteremti a silány teret, ahol a szintén silány szereplőit játszatja. (Tartalom és a forma egysége! –tanultuk valamikor.)

2013. 02. 10. vasárnap Allee Bevérsárlóközpont Cinema City

A mai napon igazán nekem való, aranyos filmet láttunk. Minden vonatkozásban nagyon tetszetős film a Kvartett. Már láttuk ezt a darabot színházban: A nagy négyes címmel. (Jelenleg is megy a Belvárosi Színházban, érdemes megnézni, mert

bizonyos vonatkozásban jobb a darab, mint a film.) Zenész idősök otthonában játszódik a film, ahol az idős művészek egy nagy koncertre készülnek, amelynek bevételeiből az intézményük fenntartásához akarnak hozzájárulni. Nagy a zene-bona, mindenki gyakorol, készül, amikor megérkezik a nagy „sztár”, a valamikori híres szoprán, aki mellesleg a szintén az otthonban élő tenornak volt a felesége. Természetesen, több szálon, érlelődik a bonyodalom, kérdés, hogy mi lesz a vége?

A filmet Dustin Hoffman rendezte és úgy tűnik elég idős hozzá, hogy magából adódó hitelességgel tudja vezetni a szintén idős színésztársait. Egyébként, nagyon dicséretes dolog ennyi idős embernek ilyen szép munkát, feladatot adni, jó ötlet volt, legalább annyira, mint a Keleti nyugalom (Marigold Hotel) című filmben szerepeltetett idős színészeknek adott feladat.

Az eddigiektől függetlenül még három dolog tetszett nagyon ebben a filmben:

1. A táj szépsége (hatalmas, ősfás birtok tartozik a kastélyhoz, ahol az otthon letelepedett)
2. Az operatőr munkája, gyönyörűen van fotózva az egész film. A természeti tájak látványán kívül az idős emberek is gusztusosra lettek véve! (Senki nincs pelenkázva, nem folyik az orruk, nem viselnek halló készülékeket, nem látunk ágytálmakat stb., lehet, inkább biztos, hogy ez „mesei” állapot, a valóság nyilván másképpen fest.)
3. A zene. Rengeteg opera részlet hangzik el a filmben. Ezeket a zenéket mindig nagy élvezet hallgatni. Izgalmas játékra nyújtana lehetőséget a film: Ki tudja melyik műből, mi hangzik el, avagy melyik műből származik a filmben elhangzó részlet?

2013. 02. 13. szerda MÜPA

2013. február 13., 15., 17., 19. 00
Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem

Mozart: Figaro házassága
Négyfelvonásos vígopera
A Budapesti Fesztiválzenekar és a Művészetek Palotája közös produkciója

Almaviva gróf: **Roman Trekel**
Rosina grófné: **Miah Persson**
Susanna: **Laura Tutulescu**
Figaro: **Hanno Müller-Brachmann**
Cherubino: **Rachel Frenkel**
Marcellina: **Ann Murray**
Basilio / Don Curzio: **Rodolphe Briand**
Bartolo: **Robert Lloyd**
Antonio: **Matteo Peirone**
Barbarina: **Norma Nahoun**

Kórus: A la Carte Társulat; a Színház- és Filmművészeti Egyetem V. éves zenés színész osztályának tagjai: Ágoston Péter, Dénes Viktor, Hekler Melinda, Kulcsár Viktória, Nagyhegyesi Zoltán, Szilágyi Csenge, Tördösk Franciska
Wunderlich József
Szólisták: **Patak Zita, Víz Judit**

Jelmez: **Szakács Györgyi**
Fény: **Andrew Hill**
A rendező asszisztense, jelölkmester: **Darren Ross**
Dramaturg, asszisztens: **Balassa Eszter**
Koreográfia: **Vámos Veronika**
Magyar szöveg: **Nádasy Ádám**
Korrepitőr, continuo: **Bartina Gábor**
Cselló continuo: **Kertész György**
Asszisztens karmester: **Victor Aviat**
Rendező/karmester: **Fischer Iván**

Művészetek Palotája Budapest
Budapesti Fesztiválzenekar
WWW.MUPA.HU
WWW.BFZ.HU

Úgy adódott, hogy ezen az operai estén Társaságunk több tagja + két ismerős (Szabados jóvoltából) részt tudott venni az előadás megtekintésén.

Figaró házassága című Mozart mű a zenei világirodalom gyöngyszeme, ehhez nem fér semmi kétség. Fischer Iván a 2009-es nagy sikerű előadás sorozatát újíttotta fel. Olvashattuk a műsorfüzetben, hogy Fischer Iván négy évet gondolkodott a Figaró házasságának a megújításán és ennek lett az eredménye az új koncepciójú előadás. "Az volt a szándéka, hogy az előadásban a mű színpadi vonatkozásait erősebben hangsúlyozza – olyan mozzanatokról van szó, amelyek ugyanakkor a zene érvényesülését is szolgálja." (12.o.)

A műsorra kerülő három előadáshoz világhírű énekeseket kért fel, akikkel együtt turnézni indulnak majd, valamerre külföldön. „.... erős az érdeklődés a produkció iránt.” (Idézet a műsorfüzet 15. oldaláról.) A felkért énekesek között szerepel az a Miah Persson, aki a Cinema Cityben vetített (Covent Garden közvetítések) Figaró házasságában a Susannát, a szóban forgó előadásban a Grófnő szerepét alakította, valamint a Robert Lloyd (szintén a Cinema Cityben vetített Traviata előadásban a: basszus), jelen esetben Bartolo szerepében láthattuk. (Ilyen neves énekesekkel valószínűleg „kapós” lesz a külföldi turné. Mindenképpen megbecsülendő Fischer Iván tevékenysége – a zenei működésén kívül is - mert munkát ad a zenekarának és még számos embernek, ami nagyon nagy dolog korunkban!)

A fentiekből következik, hogy Fischer Iván az előadást újra kitalálta és nem csak vezényelte, hanem rendezte is. Nagyon ötletesen!

A MÜPA hangverseny termének színpada a zenekar elhelyezésére alkalmas, de nem alkalmas „igazi” színházi előadás tartására, nem is arra készült. Ha olyan előadásról van szó, amely opera adaptáció, akkor az énekesek civilbe öltözve helyet foglalnak a karmester előtt székeken és, amikor a jelenetük következik felállva énekelik el a szerepüket, ez az úgynevezett hangverseny szerű előadás. Szerintem ez a mód is tud nagyon szép és jó lenni, de egy „színjátszást” igénylő opera esetében (talán) nem elég.

A Wagner dalműveinek előadásához (Fischer Ádám vezényletével) már a MÜPA nyitásának idejében kitalálták az úgynevezett „félig scenírozott” megoldást, ami azt jelenti, hogy fényel, világítással, vetítéssel segítik a cselekmény megjelenítését és a közreműködő énekesek nem csak elénekelik, hanem ténylegesen el is játsszák a történetüket, szerepüket. (Pl.: Rajna folyót és a sellőket tökéletesen meg lehetett jeleníteni, de aki ott volt a Kárász Szilvia műsorán láthatta a háttér vetítés lehetőségét.)

Fischer Iván azonban nem szereti a „félig scenírozott” kifejezést sem, sem pedig a módszert. Valószínűleg azt az elvet vallhatja, hogy a színpad játéktér, ahol játszani kell, a zenész zenét, a színész/énekes pedig a szerepét. Hogy lehet ezt megvalósítani? Hát úgy, ahogyan Fischer Iván kitalálta.

Beépítette a színpadi mozgásba a Színház- és Filmművészeti Egyetem V. éves zenés színész osztályának hallgatóit, akik nagyon eredményesen működtek közre. Hatásos volt a jelenetük, amikor a zenészek csoportjával együtt vonultak be és

foglaltak helyet a zenekar tagjaiként, a színpadon. Amikor az igazi zenészek „rázendítettek”, felpattantak, lekapkodták magukról a frakkot és azonnal „élni” kezdtek a színpadon, mint szereplők. Ők rendezték be a történet játékterét, betolták a rengeteg ruhát egy gurulós fogason, öltöztek, vetkőztek, még a karmester fejére is került egy paróka, majd lettek a további szereplők. Nagyon frappáns volt.

Tevékenységükkel, ami meglepetésként hatott a nézőkre, kissé elterelték a hallgatóság figyelmét a zenéről, majd kiderült, hogy a játszási tér szűkösnek bizonyult. Mindazonáltal nagyon aranyos, ötletes, kedves volt a színpadi játék. Egy bajom volt az egész előadással, hogy lassú volt. Ez azonban a karmester „bűne”, mert annyira tetszik neki a zene, hogy vezénylés közben elandalodik a hangzáson! Erre vonatkozóan van egy híres színészi mondás: Ne te sírjál a szerepedben, hanem a néző! (Avagy ne te élvezd a zenét, hanem a közönség!)

2013. 02. 16. szombat Vígszínház

„Lövölde tér, Hé, 67!, Pincér-rock, A szomorú bárzongorista dala, Halálos tangó, Szerelmünk tárgytalan... - A megunhatatlan, fanyar humorú dalok a Vígszínház színpadán. Heilig Gábor barátom zenekara kísér, sőt éneklek is egy dalt Gabival az utolsó lemezünkről. És itt lesz velem Hegyi Barbara, Börcsök Enikő, Hernádi Judit, Zorán és Fesztbaum Béla is. Elég jó kis csapat, azt hiszem.”

Nem kétséges, ha Kern, akkor ott vagyunk, ahol Ő. Ha Kern játszik, ha Kern vezényel, ha Kern énekel, mi megyünk, hárman, mert Ő a Kislányunk kedvence. Amikor beteg lett, a gyerekünk csak annyit mondott a Pesti Színház kapujában álló valakinek, hogy: Nem baj (mármint, hogy elmaradt az előadás), üzenjük az Andriskának, hogy gyorsan gyógyuljon meg!

Rádióban hallottam, még régebben, a riporter azt kérdezte Kern Andrásról, hogy miért nem rendez a megjelent lemezei hanganyagából koncertet. Azért – hangzott a válasz -, mert nem tudnám elénekelni, más egy lemez felvétel és egészen más egy koncert. Hát igen, de az eltelt évek során vagy megjött a művész úr bátorsága, vagy most már nem érdekli (olyan nagyon), ha rosszul lép be egy számba, kiségtik a barátai. A közönség is megbocsátja: „S akkor mi van!”

Eszenyi Enikő (Vígszínház „anyája”) támogatásával, Fesztbaum Béla rendezésében és közreműködésével (kiváló zongora játékaival), Kern András

beletörődésével, barátai segítségével létrejött egy előadás a Magyar Dal Napján, amely olyan sikeres lett, hogy beiktatták a Vígszínház műsorába, szintén nagy sikerrel. Hát egy ilyen előadáson voltunk a Férjem születésnapjának előestéjén, a Kislányunk társaságában és nagyon jól szórakoztunk!

Kern művész úr az egyes dalok között színházi „aprókat” mesélt, amelyeken jókat derült a közönség. Nagy siker volt, tapsorkán, ráadás számok!

Sajnáljuk, hogy a Zorán nem volt jelen a Vígszínházban, mert aznap este volt az LGT koncert is. (Ki volt, akkor ott a Leslie Mándoki koncerten a MÜPÁ-ban, persze a fél kormányon kívül?)

Kifelé jövet a színházból talákoztam egy régi Autóker-es kolléganőmmel, akinek körbeszaladt a szája a fején, annyira nevetett, olyan jól érezte magát. Mi is! Köszönjük Andriska!

2013. 02. 18. hétfő Katona József Színház - Kamra

VIRÁGOS MAGYARORSZÁG
~ nagyoperett három felvonásban ~
Rendező: Kovács Dániel

VIRÁGOS MAGYARORSZÁG
Írta: Kovács Dániel - Vinnai András
Dalszöveg: Máthé Zsolt
Zene: Kákonyi Árpád - Matkó Tamás

CAST:
SZIGETI JÁCINT, vidékfelelősi kormánybiztos ÖTVÖS ANDRÁS
NYULASSY VIOLA, virágkötő ÓNODI ESZTER
DREVENKA NÓRBI, személyi asszisztens TASNÁDI BENCE
KOVÁCS RÓZSI, néptáncoktató PÁLMAI ANNA
BÖLCSŐ SÁNDOR, vállalkozó ELEK FERENC
BÖLCSŐ NIKOLETTA, a lánya BORBÉLY ALEXANDRA
NYULASSY IBOLYA, polgármester BODNÁR ERIKA
NYULASSY PISTA, a fia KOCSIS GERGELY
HAJMÁSI B. PÉTER, polgárőr RAJKAI ZOLTÁN
KÖZMUNKÁSOK MINDENKI

Zenészek:
Kákonyi Árpád/Matkó Tamás, Veér Csongor/Veér Bertalan, Szilágyi Attila/Póta György

Diszlet: Kovács Dániel m.v. | Jelmez: Füzér Anni m.v. | Koreográfus: Katona Gábor m.v.
Dramaturg: Boronkay Soma, Radnai Annamária, Szabó-Szekély Ármán
Rendezőasszisztens: Budavári Réka

RENDEZŐ: Kovács Dániel m.v.

Munkatársak: Típus Leila, Berecz Bea, Horváth Kati, Boncza Anita, Tóth László, Tőzser Gábor, Borka Zoltán, Bokor László, Pethő Sándor, Benke Gábor, Pethő József, Nedár Barnabás, Petróczy László, Horváth József, Pintér Mária, Ignácz Éva, Kelecsényi Bernadett, Palman Zsuzsi, Vég Attila, Wiegandt Júlia

Az egész Magyarország Tunyádra, egy kis alföldi falucsukára figyel, hiszen itt ér véget a nagyszabású ünnepségsorozat, a SZÍVÜNK, azaz a Szent István Vándorünnep Nemzeti Kincseinkből. Nyulassy Viola helybéli virágkötő egy csodálatos virágzóbor megalkotására kéri fel a záróünnepség alkalmából. Az eseményre visszatér szülőfalujába Szigeti Jácint, Viola egykori szerelme, jelenlegi vidékfelelősi kormánybiztos is. Hamarosan azonban kiderül, hogy Tunyándot egy szívtelen tőkés úr tartja kezében, akinek haszonvágya kis híján tönkreteszti a SZÍVÜNK-et. De a falubeliek összefognak a nemes cél érdekében, a rossz elnyeri méltó büntetését, és minden hű szív megéli párját.

A magyaros dallamok, a kis falusi közösség öntudatra ébredésének meghatározó, hazafias története, az operett csillogó világa minden keblet megdobogtat. Könnyes szemmel, arcunkon mosollyal fogunk felkelni székeinkből a három felvonásnyi felhőtlen szórakozás után.

Bemutató: 2012. április 26. | Katona József Színház - Kamra
www.szivunk.hu

fidelió A Katona József Színház kamrai partnere Művészetek Házának támogatásával PORT színház

Erről a színműről, nagyoperett három felvonásban, csak annyit, hogy mindenki menjen el és nézze meg!

Minden, minden benne van, amit ma a színházról, politikáról, kigúnyolásról, az „átkosban” és napjainkban, vagy a közelmúltban történekekről tudni kell. Aki írta, aki játssza mindenki zseniális! (Bocsánat: Az Ónodi Eszter egy kicsit nem nagyon jó!)

Díszletről nem érdemes szót sem ejteni egy falusi Művelődési Ház kopott enteriőrje, háttérben a színpadi színpadon a Szent Korona acélos vasváza, amelynek feldíszítéséhez nincs elég virág. Majd egy szintén lepusztult (bár gazdag ember lakja) vidéki kúria timpanonja alatt vászonra festett ajtó lebeg, furcsán a ki/be járatkor. Egyedül a Tunyadot ábrázoló tájkép, ami az előfüggönyre van festve, ad valami díszlet élményt a néző számára. Díszlettervező nincs megjelölve a színlapon.

2013. 02. 20. szerda

2013. február 20. 18.00 – 21.00

A mai főpróba a Mindenki Operája sorozat eseménye.

Giacomo Puccini:

TURANDOT

Opera három felvonásban, olasz nyelven

Szövegíró: GIUSEPPE ADAMI és

ROBERTO SIMONI

Az utolsó duettet és finálét befejezte

FRANCO ALFANO

Magyar nyelvű feliratok: ROMHÁNYI ÁGNES

Karmester: HÉJA DOMONKOS

Rendező: KOVALIK BALÁZS

Díszlettervező: SZENDRENYI ÉVA

Jelmeztervező: JÁNOSKUTI MÁRTA

Karigazgató: SZABÓ SIPOS MÁTÉ

A gyermekkar vezetője: GUPCSÓ GYÖNGYVÉR

Turandot: RÁLIK SZILVIA

Altóm császár: RÓKA ISTVÁN

Timur: KOVÁTS KOLOS

Az ismeretlen herceg (Kalaf): LEE JEONG-WON

Liú: FRANKÓ FÜNDE

Ping: GEIGER LAJOS

Pang: BEÓTHY-KISS LÁSZLÓ

Pong: KISS PÉTER

Mandarin: PALERDI ANDRÁS

Első udvarhölgy: SZEPESSY BEÁTA

Második udvarhölgy: BOGNÁR TÜNDE

Ismét – az Uram és a Lányunk kapcsolatainak köszönhetően – bejutottunk az Operaház legújabb produkciójának, a Turandotnak a főpróbájára. (Muszáj ilyesmire törekednünk, mert az „igazi” jegyár az így fizetettnek a négyszerese.)

Nagyon régen láttuk ezt az operát, pedig szeretjük, de ha nem játsszák, nincs mit tenni, várni kell. Azt írtam az előbb, hogy az Operaház újabb produkciója, pedig csak a szereplők újak, a régi, Erkel Színházban játszott, előadás felmelegítése történt. (Át is kerül, majd oda, nem is értem, hogy miért kellett az Operaházban tartani a bemutatót?)

Amikor megszólalt az ismerős zene, összeszorult a torkom az ismert szépség hallatán és végigszalad a lelkemben minden élmény, ami a Turandothoz kapcsolható. (Például: Hallom a hangom, ahogy Apát kérdezem: Miért kellett lefejezni 12 embert? *Mert nem tudták a rejtvényt megfejteni!* Gonosz ez a királynő! És még szegény Liú is meghal! *Ez csak mese Kislányom, csak mese!* Miért ilyen gonosz? *Nem gonosz csak bosszút akar állni az egyik őspanyán, akivel rosszul bánt egy férfi!* /Apa nem merte a megerőszakolás kifejezést használni, így azután csak később tudtam meg, hogy mit jelent, ha egy férfi rosszul bánt egy nővel! Nem értettem, hogy miért ölet meg ennyi férfit a Császárnő! *De azután megszereti a Kalafot és többé nem lesz gonosz!*)

(Majd eszembe jut egy sok-sok évvel későbbi szegedi Turandot, amikor vihar miatt két órával később kezdték el az előadást, amire a 3 éves Istvánt is elvittük. Becsülettel végig nézte, majd megágyaztunk Neki a kocsis hátsó ülésen, hogy

aludhasson, szeretnénk volna mi is pihenni egy kicsit, erre alkalmas helyet keresve elsüllyedtünk Algyőnél a sárban! Rendőrségi dzsip húzott minket ki, majd le kellett mosatni a kocsit, fel- és alvázat is, mert tetőtől talpig sáros volt az egész autó, mellesleg mi is! Mivel ott ragadtunk Szegeden, megnéztük a papucs hajók Európa Bajnokságát, István nagy örömeire. Majd egy éjszakát töltöttünk Kiskörösön a Jancsi és Juliska Hotelben. Hazaérkezve teljesen elázva találtuk a lakásunkat! Éppen felújították a tetőt és a munkaszünet idejére /augusztus 20. volt/ nylonnal fedték le, de a nyilont a víz súlya benyomta a padlásra! Ráadásként: amikor előhívtuk az ünnepi kalandozásunkról készített filmet, kiderült, hogy a perforáció kiszakadt és gép nem továbbította a filmet, egy kockára került a három nap összes élménye: Turandot színpadképe, motorcsónakok a Tiszán, Jancsi és Juliska neon reklámja a hotel homlokzatáról, és az esti tűzijáték fotói!)

Hallgatom Puccini zenéjét a Holdról, ami szép, de bosszankodom azon, amit látok. Megint ez az UV fény, férfiak lelógó bajusza és a szemöldökük van bemázolva, időtlen alakoknak tűnnek az UV világításban. Minek ez? Inkább szintben kellett volna eltolni, lépcsőzetesen építeni színpad teret, hogy ne egy láthatatlan masszának, tűnjön Peking népe. A hatalmas színpad mindenhol üres, alul meg tolong a tömeg, rémes! Megérkezik Timur és Liú, egymásra találhatnak az egymást halottnak hitt szereplők és máris a történet kellős közepén vagyunk. Lefejezik a 12. kérőt a, perzsa herceget, és annak a feje is a rivalda síkjába került a, fehér hungarocellból vázlatosan faragott, többi herceg levágott feje mellé. Sajnos ezek a fejek végig a színpad előterében maradnak, olyan magasságban, ami a későbbiek során nagyon zavarják a nézőket. Például a III. felvonásban Turandot arca helyén, egy ilyen levágott fejet láttam, körülötte a császárnő fejdíszével!

Azután: Nagyon nem tetszett, hogy a három miniszter Ping, Pang és Pong tó parti jelenetét a vasfüggöny előtt játszatták el a rendező. Úgy éreztem, hogy ez a jelenet nincsen készen! Remélem legalábbis, mert ez így nagyon randa! Nem létezik, hogy az Operaháznak nincs egy függönye, amit a színpadon álló díszelt elé lehetne leengedni és rávetíteni egy ideális kínai tájat, tóval. Egy darab dia kocka kellene csak hozzá, mindjárt elfogadható lenne a jelenet. (Erről meg az operaénekes Rozsos István, jutott eszembe, aki a három kínai miniszter egyikének szerepében tündökölt, tényleg, nagyon jól csinálta! Mivel a legközelebbi szomszédságunkban lakott, lakásunk legkisebb helyiségében kiválóan lehetett élvezni, amikor a Turandotra készült!)

Többet vártam volna Kovalik Balázstól a rendezőtől. Egy mentsége lehet, hogy ha átviszik az előadást a Erkel Színházba ott majd igazít rajta, az Erkel színpadának megfelelően. Remélem!

Ami az énekeseket és a zenét illeti, jónak tartom. Héja Domonkos kissé túllőtt a célon, hangosabban és gyorsabban vezényelte a zenekart a szokásosnál, ami nem lenne nagy baj, csak az énekesek nem bírják áténekelni a zenekart, a kórus meg a mozgásával marad le a zenétől illetőleg kapkodó, nem kidolgozott a mozgásuk, mert nem tudják követni a zenét, de lehet, hogy ez a további előadások sorára már kialakul. Rálik Szilvia egy kissé sikoltozott, de az előadás végére

teljesen átváltozott, ahogyan a szerepe is kívánja, nem gonosz Turandotként jobban tetszett. Kováts Kolos, Timur és Frankó Tünde (el van írva a neve a műsorlapon) Liú szerepeikben nagyon jók voltak. Kalafot pedig egy igazi kínai férfi alakította Lee Jeong-Won hangilag tökéletesen, de külső megjelenési formájában aligha hihető, hogy Turandot ebbe a férfibe szeret bele!

A főpróba végére valahogy összeállt, összeérett, és úgy jöttünk ki, hogy láttunk egy egészen jó Turandot előadást.

Még annyit kell megemlítenem a Turandotról, hogy a Giacomo Puccini ezen operájának írása közben halt meg Brüsszelben 1924. november 29-én 65 évesen. (Franco Alfano fejezte be a művet Puccini jegyzetei alapján.)

A *Turandot* premierjén, 1926. április 25-én a milánói La Scala színházban, Arturo Toscanini karmester a III. felvonás közben leállította az előadást, majd a közönség felé fordult és kijelentette: „*Qui finisce l'opera, perché a questo punto il maestro è morto.*” („Itt véget ér az opera, mert ezen a ponton a szerző meghalt.”) A függöny lassan leereszkedett. (Forrás: Internet)

Elkövettem azonban egy nagyon nagy hibát, megnéztem a YouTube-n egy 1987-es Turandot felvételt a MET-ből. Az előadást Franco Zeffirelli rendezte, James Levine vezényelt. Kalaf herceget Plácido Domingo énekelte. Turandot: Marton Éva volt. Ugyebár ehhez nem kell kommentárt fűznöm!

2013. 02. 23. szombat

A farsangunk egy hónappal elcsúszott, helyette kihelyezett Szalon volt. (Gyémánt gerincbántalmaira való tekintettel!)

Az est műsorát Szántó vállalta:

1. Kozmosz együttes a Klub Rádióból
2. „Üdvözlét Etyekről” talált képeslap gyűjtemény érdekesebb darabjainak bemutatása azok hátoldalán lelt szövegeinek felolvasásával emelve a vetítés fényét!

2012. 02. 28. csütörtök Thália Színház Új Stúdió

Más értelemben Rövid a darab címe, de tény, hogy az előadás is nagyon rövid. Azért mentünk megnézni ezt a darabot, mert az Uram emlékezett rá, hogy

olvastam, Ulickajanak egy könyvét (Daniel Stein, tolmács) és mondtam, hogy a könyv jó! Hát, ha jó könyvet írt az író, akkor biztosan jó színművet is ír, menjünk nézzük meg, ha már bemutatták.

A darab is nagyon jó, de egyben rémes is! Tudjuk, hogy az oroszok vedelik a vodkát, de, hogy ennyit? A színmű, három orosz nő megrázó története, iszákos férfiak mellett élni nem nagy öröm, még akkor sem, ha a nők is társulnak! A darab abból a helyzetből indul, amikor a férfiak már eltűntek a nők életéből. Ki azért mert végzett vele az ital, ki meg azért, mert a nők már nem bírtak tovább mellettük élni. És szenved mind a három nő, kifejezettem azért mert, mint vallomásaikból kiderül, részeges férfi is jobb a semminél. Bánatukban mit tesznek? Hát persze, eszméletvesztésig leisszák magukat. Történetük, italozásuk közben bontakozik ki, az elfogyasztott vodka arányában. Kiderül vágyódásuk a férfiak után, majd az italozástól túlfűtött lesbikus simogatás után az egyik betegsége is. Függöny! (Jelképesen, mert nem volt!)

A színpad ferde, valakitől, valamikor hallottam iszonyú nehéz ferde színpadon játszani, egyáltalán állva maradni, hát még úgy, ha dülöngélni kell, de nem elesni, a részegségtől. Ha mégis el kell esni, akkor az tényleg nehéz. Györgyi Anna pontosan ezt követi el, azután betolják az asztal alá, ha már elesett, aludja ki magát. A kutya alól kiszedik a takarót, abba tekeri a másik két nő és kész az ágyazás. A kutya egy bábú, tökéletes, derűtséget kelt a nézők körében, amikor Györgyi Anna bejön vele a színpadra. Olyan tökéletesen van elkészítve, hogy szinte megszólal, nagyon aranyos. Az elhunyt férj „képe”, mint Lenin elvtárs „kép a szobám falán”, bekeretezve lóg a falon. A kép azonban nem kép, hanem hús-vér ember, egy színész ül egy órán keresztül bekeretezve a színpadon. Van létjogosultsága, mert az egyik nő a delírium felfokozott állapotában ordítani látja a képet, amitől megijed stb.

Van egy bravúros jelenete a darabnak, ami valószínűleg rendezői ötlet. A három hölgy étkezik. Semmi más nem került az asztalra, csak üres befőtt üvegek, poharak és pálinkás (vodka) üvegek. Majd belekezdenek az „evésbe”, ami nem áll másból, mint az üvegek, poharak ide-oda pakolásából. De nem akárhogy, hanem koreográfia szerint. Mintha felgyorsított sakklépéseket látnánk. Egy szó nem hangzik el közben csak rakosgatás, fergeteges jelenet volt.

Kívánok napsütéses, madárcsicsergéses tavaszt!

Üdv
Ibici

Vendli Péter fotója

Ui:

Találtam egy fotót a Facebookon, kár, hogy nem korábban, be lehetett volna illeszteni abba a bizonyos műsorba. Aki idáig eljut az olvasásban az kiérdemelte a látványt és remélem veszik az „adást” azok is Akiknek szól!

London Westminster Bridge

(Amikor mi Londonban jártunk /2005/ a híd kritikus oldala hirdetési plakáttal volt fedve! Hhmmm? Most már tudom miért!)

Talán látszik valamennyire!